

Eleccions del 26-J. Mesquinesa o tacticisme?

written by Agustí Soler | 16 de maig de 2016

La Història ens recorda que el passat dia 21 d'abril va fer cent nou anys que la coalició Solidaritat Catalana aconseguia 41 dels 44 escons dels partits catalans en contesa electoral al Congrés dels Diputats de Madrid. Els altres tres foren pels monàrquics espanyolistes i pels lerrouxistes. La victòria del catalanisme fou abassegadora.

Com tothom sap el desencadenant de la coalició fou l'atac d'un grup de militars espanyols a les seus de la revista iCu-Cut! i el diari La Veu de Catalunya i la posada en marxa de la Llei de Jurisdiccions aprovada poc més tard a Madrid per tal de reforçar la militarització del règim monàrquic i amb ell el món de la Justícia.

En el manifest de creació de Solidaritat Catalana, del 12 de maig del 1906, s'assenyalava "l'afirmació clara i activa de l'ideal i de la voluntat de Catalunya". Quedava patent que en un moment en què Catalunya -encara no refeta de l'ensulsiada del 1714- rebia un atac frontal contra el seu ésser, forces polítiques de signe ben diferents aparcaven antigues desavinences i es posaven d'acord per a formar una sola candidatura i fer un front comú a Madrid. A Solidaritat Catalana s'hi aplegaven la Lliga Regionalista, el Centre Nacionalista Republicà, la Unió Catalanista, la Unió Republicana, els Republicans federals i la Comunió Tradicionalista. En llenguatge col·loquial en diríem una autèntica samfaina de sigles i de programes però amb un objectiu comú.

Cent deu anys més tard Catalunya es troba davant l'ocasió més clara dels darrers tres-cents anys per a aconseguir l'anhelada llibertat i treure's per sempre més del damunt seu el jou

espanyol que la tenalla. No és una percepció d'uns quants visionaris o il·luminats. És una realitat tangible i llargament somniada. L'actuació maldestra i desesperada de l'estat espanyol ho certifica cada dia que passa. Un estat espanyol en caiguda lliure, endeutat fins a les orelles i presoner d'una corrupció que sembla no tenir fi. És més viva que mai l'asseveració que ens feia Josep Maria Batista i Roca a *La desintegració d'Espanya i les idees* de Toynbee quan diu "La supervivència d'una classe dominant exhausta mantenint la seva superioritat per la força damunt del país pot encara perllongar-se uns anys, però no por durar indefinidament". Estem assistint, ara sí, a l'agonia del vell Imperi de Castella.

Ha arribat doncs el moment de la veritat i tot faria pensar que les forces polítiques que remen en una mateixa direcció, o sigui, la d'aconseguir el més aviat possible la independència de Catalunya, quan es presenta l'ocasió d'aplegar forces i anar conjuntament com una nova Solidaritat Catalana a les eleccions al Congrés dels Diputats a Madrid en una candidatura que assoleixi un resultat com el de fa cent deu anys per mostrar així davant del món la voluntat de la majoria del poble català, resulta que això no és possible. De bell antuvi ERC se'n desmarca i fa impossible una reedició de Junts x Sí, la CUP diu que això d'Espanya no va amb ells (encara que facin la declaració de renda a l'ATE) i CDC -que es troba en un moment de renovació profunda del partit- no intenta ni tan sols presentar una coalició amb les altres organitzacions independentistes com Demòcrates, Rcat o l'antiga coalició de Solidaritat (SI, PRC, PSAN i Alternativa Verda). Les seves raons tindran i esperem saber-les algun dia. Si no hi ha un miracle no veurem una nova Solidaritat Catalana cent deu anys més tard. Aquest és el país que tenim.

Acabo tanmateix amb dues reflexions i una pregunta: 1a. Què en diria Francesc Macià del capteniment d'ERC, ell que sortí diputat per les Borges Blanques i Barcelona, l'any 1907, amb

Solidaritat Catalana. 2a. Què pensaria el doctor Domènec Martí i Julià, de la Unió Catalanista, quan digué “Sacrifiquem-ho tot per Catalunya. Jo m’ofereixo el primer. Per a mi lo primer de lo primer és Catalunya”. 3a. Hi ha algú disposat a sacrificar-se?